

поканя ви въ своята стаичка при огъня, разговарямъ се съ васъ любезно, това още не показва, че азъ съмъ човѣкъ и че вие сте ме познали като такъвъ. Това е само едната ми страна. Азъ имамъ интересъ отъ васъ като богатъ, и затова всѣкога като идвате въ дома ми ще ви приемамъ любезно и ласкаво. Ако единъ день вие заемете моето мѣсто, т. е. осиромашеете, и азъ не ви приема по същия начинъ, като по-рано, а кажа, че не ви познавамъ, това показва, че азъ сега съмъ другъ човѣкъ. Не, азъ трѣбва и сега да ви приема по същия начинъ, както и по-рано. Ако ви дамъ същия приемъ, същото почитание, както и по-рано, това показва, че азъ съмъ истинскиятъ човѣкъ, при всички условия си оставамъ единъ и същъ. И когато съмъ сиромасъ, и когато съмъ богатъ, трѣбва да бъда единъ и същъ. Има една сиромашия, съ която хората могатъ да влѣзатъ въ царството Божие; Има едно богатство, съ което хората могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Има една сиромашия, чрѣзъ която хората не могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие; има и едно богатство, чрѣзъ което хората не могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие.

Та ние трѣбва да имаме прѣдъ видъ примѣра на този боленъ съ онова велико смирение. Ние мислимъ, че много знаемъ. Не, малко знаемъ, а това трѣбва да радва всинца ни. Защо? — Понеже има много да учимъ. Ние сме въ първата фаза на развитието си, дѣто може да се радваме, че Богъ ни е далъ този великъ животъ, да видимъ онази велика Божия благость, която съществува въ Него.